

There are no translations available.

Білий В.

Поет

м. Нікополь, Україна

Біографія

Матеріал надано в авторській редакції

Ода матері

Багато весен в часі зустрічала.
Багато зим провести довелось -
Та завжди вірність дітям зберігала,
Тому, то так по совісті велось...
А роки пролітають непомітно:
Лише встигай оглянутись назад,
Вже й колір на волоссі зник безслідно -
З'явився білий, як квітучий сад.
Короною вінчає, ніжним цвітом,
Багатомудру голову Твою -
За працю для людей, він цілим світом,
Подяку щирю віддає свою.
Ти - королева, Твоє королівство
Проходить там - де серце є Твоє,
Терпіти не могла Ти ні блюзнірство,
Ні інші негаразди, які є.
Впродовж життя -
Ти діток все навчала
Як в світ великий правду донести -
Сторінки душ Ти їх перегортала
І засівала щедро ті листи.
Спливали роки, діти виростали:
Несучи в серці пам'ятки Твої -
І як птахи у вирій відлітали:
Шляхи життя торуючи свої.

Тепер Ти вже бабуся, вже онуки
Самі шукають свій Великий Шлях -
Терпляче ждеш Ти їх, під час розлуки.
Бо кожен з них теж перелітний птах...
Тож будь завжди: у radoщах і в горі -
Дороговказом вірним для дітей!
Світи і не згасай в життєвім морі:
ЗОРЕЮ - серед світу і людей!

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ 10.110.2003 p.

Часопис часу

Для того, щоб відкрити таїну
Життя, відваги і багатоліття -
Відкриємо сторінку ми одну
Життєвого часопису століття.

Часопис той, ніде не видають,
А з'явиться він, наче випадково -
То, заясніє світ навкруг, казково,
А десь за обрій знов проляже путь...

І знов себе відчуєш молодим:
Наповненим по вінця сил, відваги -
Польоту думки творчої, наснаги,
З передчуттям, що завжди будеш ним!

Іде життя, іде, приходять знов
Як квіти, що розквітли тут навколо -
І ти береш у руки дивокколо
І розсіваєш по Землі Любов!

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ 09.01.2009 р.

Послання

Через роки, через віки
Весна прилине знов до нас,
Та тільки вже не буде нас -
Через роки, через віки.

Не буде нас, та прийде час:
У снах прийдешніх поколінь
Наш образ промайне мов тінь -
Не буде нас, та прийде час...

Наш образ з'явиться на мить
У сновидіннях весняних -
В примарних шатах вогняних
Наш образ з'явиться на мить.

У шатах зітканих з вогню
Прилинемо ми до людей,
Невидимі для їх очей -
У шатах, зітканих з вогню.

Невидимі лиш для живих:
Ми допомогу їм шлемо,
На вірну стежу ведемо -
Невидимі лиш для живих..

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ 25.10.2002 р.

Якщо тобі шістдесят

І що то шістдесят?
Слова, та й годі? -
Це злет веселих свят
І мить в природі.
Це ранок навесні
І перший промінь,
Це радісні пісні
Й Любові племінь!

То, що ж то, шістдесят?
Це час кохання -
Душі життєвий гарт
І час єднання.
Це пісня без кінця,
Що вранці будить,
Це люблячі серця -
З яких не студить!

То де ж ті, шістдесят?

Кричу - ні звуку,
То де ж ті, шістдесят!? -
Ніде - ні звуку...
То ж мимо хай летять
Роки крилаті -
І щира благодать
Прибуде в хаті!

□ □ □ □ 20.08.2003 р.

Хто читав про Велику Любов,
Що дарується людям зірками? -
Що хвилює їх знову і знов,
Знов віками, віками, віками...

Хто казав або може хто був
В тім краю, де Любов пламеніє?
Та коли повернувся - забув:
Тільки інколи згадка ясніє.

Хто тримає в собі те чуття,
Те найвище Вселенське Творіння -
Те, що входить у наше буття:
Викликаючи серця горіння?

Хто приходить до нас в такий час -

Відчуваючи поклик незримий,
А в розбіжжі доріг, повсякчас:
Все ж навек зостається єдиний...

Хто?..

Може хто розповість про Любов?..

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ 23.09.1995 р.

Серед вічних снігів та в пустелі безводній,
Або десь у глухих та дрімучих лісах -
Де шукати тебе - в небесах чи в безодні?
Де зустріну тебе - на яких ти стежках?

Облітаю думками степи неозорі,
Поринаю в морську таємничу глибіню -
У безсонні ночей - тільки місяць та зорі
Простеляють під ноги примарливу тіню.

Та я вірю: знайду її - Долю примхливу -
І розтане в душі невідомості лід,
А на серці відталім проступить звабливо

Її чітко позначений сонячний слід...

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ *03.09.1997 р.*

Стука у віконце
Рано-вранці сонце:
Годі вам тут спати -
Час уже вставати.

Пора прокидатись
Та до справи братись -
Бо хто рано встане
До Бога дістане.

І що не попросить:
Бог йому приносить.
Тож не гайтеся часом -
Прокидайтесь разом!

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ *20.06.1999 р.*

Закинув рюкзак на плечи,
Забыв на время уют -
Уходишь как будто в вечность,
Туда, где ветра поют.
Где солнце дарит на плечи
Весенний первый загар -
Души твоей раны лечит
Дыханья земного пар.

□ □ □ □ □ □ □ □ 06.08.1992 г.

Земная жизнь так коротка,
Так незаметно пролетает -
То безмятежна и легка,
То снежной глыбой тяжело тает...

Настанет время - и... финал,
Уже и занавес виднеет -
И в роли той, что ты играл:
Закат все явственней алеет...
Неужто все так и пройдет,
Умчит, исчезнет, канет в Лету? -
Лишь солнце, как всегда, взойдет:
А тебя нет, тебя уж нету...

Куда уходим мы с тобой

С земного плана перебування? -
Туда, где ждет нас непокой:
Иная точка мирозданья!

Там жизнь бурлит своим ключом,
Там неделимы вечность, время -
Но, это ты поймешь потом:
Когда падет земное бремя.

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ 05.05.2005 г.

Воды жизни

Вперед, вперед - сквозь время и простор,
Нас жизнь манит иллюзией свободы:
И гоним лошадей во весь опор -
Не замечая как мутнеют воды.

Те воды, что кристальной чистотой
Встречали нас во время переправы:
Когда идем, влекомые мечтой,
К своей вершине: власти или славы.

Те воды, что незримым родничком
Питали дух, в преддверии полетов:
Когда лежим перед судьбой ничком -
В тоскливом ожидании зачетов.

